

Alois Podhajský (1864–1946)

c. k. polní podmaršálek, československý armádní generál

Malvazinecký hřbitov, odd. CI, hrob 15

adopční nájemce Tradiční c. k. zeměbranecký pěší pluk č. 8, z. s. (od r. 2023)

Alois Podhajský (18. 2. 1864 – 24. 12. 1946) byl rakousko-uherský polní podmaršálek a později československý armádní generál. Narodil se v Blatné jako syn Anny Tiché a Františka Podhajského. Jeho otec byl závodčím u c. k. četnictva v Jablunkově. Podhajský vystudoval v letech 1878-1881 dvě třídy státní reálné školy v Těšíně a poté byl přijat na c. k. kadetní školu v Košicích, odtud přestoupil do kadetní školy v Prešpurku. Po ukončení kadetní školy v roce 1884 a službě u 98. pěšího pluku v Josefově, byl v září 1890 přijat ke studiu na Válečné škole ve Vídni. Po dvouletém studiu byl jmenován nadporučíkem ve sboru důstojníků generálního štábu. Postupně prošel různými štábními funkcemi. V květnu 1910 byl povýšen do hodnosti plukovníka a jmenován velitelem 24. zeměbraneckého pěšího pluku ve Vídni. Mobilizace v červenci 1914 Podhajského zastihla v Praze ve funkci velitele 42. zeměbranecké pěší brigády (součástí brigády byl i pražský 8. zeměbranecký pěší pluk). V srpnu 1914 je povýšen na generálmajora a odjíždí s brigádou v sestavě VIII. sboru 5. armády na srbskou frontu. Brigáda úspěšně překročila řeku Drinu, ale po oslabení fronty byli Rakušané nuceni ustoupit. Podhajský se vyznamenal jako velitel zadního obřadu a jeho zásluhou se dostaly zbytky ustupujících vojsk do bezpečí. Roku 1915 byl Podhajský vyslán na ruskou frontu a v červnu 1917 se s celou divizí přesunul na frontu italskou. Až v srpnu 1917 byl konečně poslán na zdravotní dovolenou a v září téhož roku obdržel hodnost polního podmaršálka. V nové republice převzal v prosinci 1918 v Brně funkci zemského velitele pro Moravu a Slezsko, velel při obsazování jižní Moravy a v roce 1920 potlačil oslavanské povstání. Jako bývalý rakouský voják byl vystaven útokům, tiskovým kampaním a nedůvěře ze strany prezidenta T.G. Masaryka a ministra zahraničí Edvarda Beneše, přesto byl nadále povyšován a v prosinci 1921 byl povýšen na armádního generála. V letech 1927–1933 byl generálním inspektorem československé branné moci a v prosinci 1933 odešel do výslužby. V květnu 1945 byl zatčen a obviněn z kolaborace, v červnu 1945 byl propuštěn a v červenci 1946 mu byla kárným výborem MNO odebrána hodnost a trvale snížen zaopatřovací plat. Podhajskému bylo během jeho vojenské kariéry uděleno mnoho vyznamenání a poct, například Vojenský záslužný kříž v uznání výtečné služby, Rytířský kříž Leopoldova řádu s válečnou dekorací, Velkokříž Italské koruny (Grand Ufficiale del Ordine della Corona d'Italia, Komandérský kříž Čestné legie, který převzal z rukou maršála Foche, Velkokříž Rumunské hvězdy (Steana Romaniei Mare Ofiter). Alois Podhajský zemřel 24. prosince 1946 v Praze.

foto hrobu: archiv HPS;

portrét: [https://cs.wikipedia.org/wiki/Alois_Podhajský%C3%BD#/media/Soubor:Alois_Podhajský%C3%BD_\(1864-1946\).jpg](https://cs.wikipedia.org/wiki/Alois_Podhajský%C3%BD#/media/Soubor:Alois_Podhajský%C3%BD_(1864-1946).jpg)

volně podle podkladů spolku Tradičního c. k. zeměbraneckého pěšího pluku č. 8